

Η ΖΩΗ...ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Με γαλάζιο βαμμένη η Ζωή,
απ' τους κρατήρες της
κόκκινη λάβα βγαίνει.
Σ' ευχαριστώ Ζωή μου
που μ' έφερες ως εδώ,
κοχύλι της θάλασσας μου
Ω...!!! Ιθάκη
δεν θέλω να σε βρω,
υπάρχει μέλλον πριν
το ποτήρι με σκοτάδι ξεχειλίσει.
Της Ζωής μας κυβερνήτης
η Αγάπη,
στον στραβό μας το γιαλό
αιωρούμενοι κωπηλάτες
σε αμμόδεις ρουφήχτρες μας πάνε.
Άσπρα μαντήλια ...
ανάερα πέπλα
σε σχήμα μαργαρίτας ,
απ' τα ολάνθιστα
λιβάδια της Ζωής
μας χαιρετούν προιονίζοντας τη Ζωή.
Ένα λεπτό περίμενε.....
Έϊ ...Ζωή που πας,
άμμος στιλπνή, μέσα
απ' τα δάχτυλά μας ξεγλιστράς.

ΣΤΑΥΡΩΣΗ...

Λίγο πριν την Σταύρωση Σου
κερί κερήθρας άναψα.
Τα κεριά αίμα έσταζαν
στην ασημένια άμμο,
η προδοσία είχε συντελεστεί
χωρίς διαπραγματεύσεις,
με φρουρούς και ξιφολόγχες.
Ούτε ένα ώτα δεν είχε σβηστεί...
Η γη σείστηκε ,
τ' αστέρια κουδούνιζαν,
εγώ προσευχόμεν....
Μια μπουκιά από λυγμούς
κοντοστάθηκε στο λαρύγγι μου .

ΛΕΞΕΙΣ...

Αποστάγματα γλυκάνισου τα δάκρυα σου,
μέθη ερωτική οι ακάνθινες λέξεις σου,
εξαγνίζονται στην πυροστιά του νου
πάνω απ' τις κόκκινες φλόγες του έρωτα.
Δεν είναι εύκολη η εξομολόγηση
στο θείο νεύμα,
ούτε στο φλογισμένο πάθος,
τα εγώ μας μας πνίγουν
σε λέξεις...
που τρέχουν σε ανείπωτες προτάσεις ,
ένα στήθος ψάχνουν για να θηλάσουν,
να ενηλικιωθούν στην κρυστάλλινη
διαύγεια του χρόνου και της φύσης.
Άσπιλη ομορφιά του γλυκάνισου,
αμόλυντη έμεινες
απ' της αλήθειας τις διαβαθμίσεις
σαν ξεγλίστρησε δακρύβρεχτο το ψέμα
στον μίσχο της κόκκινης πιπεριάς.

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΜΕΤΑ...

Μετά τον απόηχο της Μεγάλης γιορτής
κι αφού υψώσαμε ψηλά τις λαμπάδες
και την ανταλλαγή των φιλιών της αγάπης....
στην έρημη από ανθρώπους πόλη ,
σε άγνωστους φιδίσιους δρόμους,
χωρίς δέρμα ....
σέρνουν τη μοίρα τους οι αναμονές.
Κιτριτισμένη στήλη μάρμαρου
υψώθηκε τουρίστρια η μέρα,
με μια χούφτα στάρι
τους κορυδαλλούς ταΐζει
και στις γάργαρες πηγές της
μαυροφορεμένα χελιδόνια ξεδιψούν.
Η νιότη σου αλύγιστη
στον γαλάζιο αέρα,
καλοζωισμένο στάχυ χωρίς γένια,
με τόλμη απαθανατίζει
τον άδικο αιώνα.
Δεύτερη μέρα της Ανάστασης,
και πάλι χωρίς Ανθρώπους,
παγωμένα χωρίς λάμψη τα
κόκκινα αυγά....χωρίς μια ζεστή αγκαλιά
με χέρια και πάλι ματωμένα.
πως να επωαστεί η Αγάπη που δίδαξες.

ΧΩΡΙΣ ΕΥΘΥΝΗ...

Αραχνοϋφαντες αναπλάσεις της άνοιξης
ύφαιναν οι ονειροπόλοι,
η θάλασσα θολή ...ήρεμη...καρτερικά
χρώμα να δώσει στα κοράλλια της...
το καθάριο γαλάζιο των ματιών σου.
Ένας βαρκάρης της ψυχής
την βάρκα του λουστράρει
στα χρώματα του ήλιου της ελπίδας,
τα κύματά της να στολίσει
με τα στεφάνια του έρωτα.
Ο ποιητής με βλέμμα σταθερό
χέρι τρεμάμενο
ριψοκίνδυνα τεμαχίζει το φεγγάρι,
ασημένιες φέτες να μοιράσει
χωρίς σπυρί ευθύνης.
Στην παρέλαση των λέξεων,
αβέβαιο το ταξίδι,
γκρίζα σύννεφα κουκούλωσαν
την ελαφρόμυαλη άνοιξη,
ξεθώριασαν τα χρώματα,
γυμνά... χωρίς ανθούς και
κορόνες τα παραδίδει,
τα μάτια έσμιξαν
στη συνωμοσία του σύμπαντος.
Αινιγματικό το τοπίο,
διαχέεται κρυφά
στις συνειδήσεις του μακρινού κόσμου
των παιδικών μας χρόνων.

ΖΩΗ ΧΑΡΙΣΑΜΕΝΗ...

Την αθώα γαλήνη του Σαββατόβραδου
συντάραξε η Ανάσταση Σου.
Στις γλιστερές διασταυρώσεις
της εθνικής οδού η αγάπη
το κόκκινο παραβιάζει,
βάφοντας την ώχρα των
πιτσιλισμένων αυγών.
Χιλιάδες κόκκινα αυγά κουδούνισαν
σε φλογερούς έρωτες
με γλώσσες κολλημένες.
Τα κοκόρια απτότητα ,
ερωτοτροπούν ασύστολα
στους ήχους των αφηνιασμένων καμπάνων.
Καραμπόλες αλλεπάλληλες
κόκκινων χειλιών,
υποσχέσεις αγάπης δίνουν.

Τα αίματα κοχλάζουν στις
αιωρούμενες φλόγες της Ανάστασης.
Σ' όλες τις γλώσσες ένα θαύμα ένας ψαλμός
και συ αμέτοχη έμεινες,
στον ίσκιο μιας συκιάς
τη Ζωή περιμένεις.

Η ΖΩΗ...ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Με γαλάζιο βαμμένη η Ζωή,
απ' τους κρατήρες της
κόκκινη λάβα βγαίνει.
Σ' ευχαριστώ Ζωή μου
που μ' έφερες ως εδώ,
κοχύλι της θάλασσας μου
Ω...!!! Ιθάκη
δεν θέλω να σε βρω,
υπάρχει μέλλον πριν
το ποτήρι με σκοτάδι ξεχειλίσει.
Της Ζωής μας κυβερνήτης
η Αγάπη,
στον στραβό μας το γιαλό
αιωρούμενοι κωπηλάτες
σε αμμώδεις ρουφήχτρες μας πάνε.
Άσπρα μαντήλια ...
ανάερα πέπλα
σε σχήμα μαργαρίτας ,
απ 'τα ολάνθιστα
λιβάδια της Ζωής
μας χαιρετούν προνίζοντας τη Ζωή.
Ένα λεπτό περίμενε.....
Έϊ ...Ζωή που πας,
άμμος στιλπνή, μέσα
απ' τα δάχτυλά μας ξεγλιστράς.